

[Bilgrav-Nielsen]

pen om, at nu skal man sige »nej – foreløbig«. Men samtidig afviser man en dagsorden, som støtter regeringens og socialdemokratiets nuværende holdning. Der er virkelig grund til, at man spørger: hvad er egentlig regeringens og socialdemokratiets holdning i øjeblikket?

Jeg forstår, at man end ikke er til sinds at ville fremsætte et dagsordensforslag, der tager den redegørelse til efterretning, som ministeren selv har afleveret. Man vil hellere ind i et afstemningsselskab med partier, som har kritiseret regeringen meget stærkt i denne sag. Det er lidt ufatteligt, og det er faktisk også ufatteligt, al den stund jeg forstår, at regeringen gerne vil have endnu flere partier end tidligere i tale ved de kommende forhandlinger om en ny forsvarsordning.

Bolvig (RV):

For 117. gang forsøger generaler og militære eksperter at overbevise den vestlige verdens befolkninger om, at vi af hensyn til vor sikkerhed må opruste, og for 117. gang råber en hr. Palle Simonsen, en hr. Franz Josef Strauss og andre krigerpolitikere op om, at vi er sakket langt bag efter Sovjet i militær henseende. Det er karakteristisk, at denne militære underlegenhed altid er mest udtalt lige før et amerikansk præsidentvalg.

Oprustning er en global dårskab. Alle lande køber en større og større usikkerhed for en højere og højere pris. Trods en 30-dobling i faste priser af verdens militæruddgifter siden århundredskiftet vil få vist påstå, at sikkerheden er blevet forøget.

I sikkerhedens misbrugte navn – af hensyn til den sovjetiske trussel, som det hed – har den vestlige verdens ledende magter eksempelvis leveret enorme mængder af våben og udstyr til Iran. Alene i 1975 for 8 mia dollars. Vil nogen i dag påstå, at sikkerheden i dette vigtige område er blevet forøget? Nej, vel? NATO ryster af skræk over, hvad det kostbare, avancerede militære udstyr kan blive brugt til i de kommende måneder. Men man har intet lært af denne kortsynede politik. Det vestlige svar på omvæltningerne i Iran er et traditionelt tilbud om at levere militært udstyr til Saudi-Arabien og Golfstaterne.

Der foregår over hele jordkloden en gigantisk konkurrence om at sælge og levere

mere og mere dødbringende våben mellem en række stater med Sovjet, USA, Frankrig, Tjsekoslovakiet, Tyskland og England i spidsen. Dette groteske kapløb er ikke kun en behård konkurrence mellem landene i Øst og Vest, men også mellem de venligtsindede allierede i vor egen forsvarsalliance, NATO.

Private våbenproducenter må sikre sig indbringende ordrer som en forudsætning for at få råd til forskning og udvikling af nye våben og systemer, hvorfor den fattige verden stimuleres, bl. a. ved hjælp af bestikelser, til så store våbenindkøb, at den samlede verdens u-landsbistand ikke en gang kan dække udgifterne hertil.

Ethvert alvorligt forsøg på nedrustning bremses af bl. a. økonomiske årsager. Dødens købmænd ønsker ikke at give afkald på de værdifulde markeder, hvorfor vi i hvert eneste politisk brændpunkt – det være sig i Libanon, i Eritrea, i Zimbabwe eller endog i Sydafrika – finder våben og bomber produceret både i Øst og i Vest. Denne kyniske indstilling kom tydeligt for dagen i det britiske underhus, hvor tidligere forsvarsminister Dennis Healey i en debat om nedrustning sagde:

»Skønt regeringen tillægger det den allerstørste betydning at gøre fremskridt i spørgsmål om nedrustningskontrol og nedrustning; må vi dog samtidig tage de praktiske skridt, vi kan, for at sørge for, at dette land ikke undlader at sikre sin rimelige andel af dette værdifulde handelsmarked.«

Når vi ved, at supermagterne, at de to alliancer NATO og Warszawapagten har et kernevåbenlager af en sådan størrelse, at alt liv kan udslettes 15–20 gange, må vi være kommet dertil, at Danmark i det mindste siger nej til yderligere eskalering. Oprøret mod oprustning må komme fra de små lande. Rumænien har indset det i Øst, vi må gøre det i Vest. Danmark må sige nej til nye kernevåben og påvise, at det bedste forsvar for vor livsform, for den demokratiske livsform, er at mindske svælget mellem de mange i den fattige verden og os få i den privilegerede, rige verden. Man kan efter meddelelser i Kristeligt Dagblad i dag om nedskæringer i u-landsbistanden frygte, at regeringen og socialdemokratiet ikke indser dette.

Robert Pedersen (S):